

ЖОВЧ

УЛІСІ БУЛО ТЕМНО. Тут кишіла звірина. Усе навколо цокотіло, гарчало і тріпотіло. При світлі маленького ліхтаря чоловік і хлопчик дивилися на крихітну колбу. Хоча сама по собі вона здавалася нічим не примітною, але рідина всередині неї була надзвичайною. Могутня речовина була здатна возз'єднати людину й звіродуха.

— Буде боляче? — запитав Девін Трансвік. Це був гарно вбраний хлопчина. Його гордовите й жорстоке обличчя з високо піднятим підборіддям не зміг спотворити навіть страх. Девін був сином графа, а тому нізащо б не зізнався, що боїться темряви. Навіть якби існувало чимало причин тремтіти.

Чоловік, Зериф, скинув з голови вишиту блакитну відлогу свого плаща, щоб хлопчик краще бачив його очі. Він підняв колбу і сказав:

— Хіба це має значення? Це привілей, маленький графе. Ви станете легендою.

Девіну сподобалися слова чоловіка. Зараз хлопчина не був легендою, швидше навпаки. Він походив із династії, у якій протягом віків усі ставали Обраними — людьми, що возз'єдналися зі звіродухами. Але коли черга дійшла до Девіна, він зазнав невдачі, розірвавши узи прадавніх поколінь. На церемонії Нектару, урочистому ритуалі, під час якого діти одинадцяти років отримали від Зелених Мантій Нектар Нінані і призвали звіродухів, до Девіна ніхто не з'явився.

Ще гіршим було те, що його власний слуга, звичайний пастух, прикликав вовка. Вовка! Та не простого — до нього з'явився Бригган, один із Великих Звірів.

Девін знемагав від приниження.

Але тепер його стражданням край. У нього буде власна тварина, навіть могутніша за Бриггана. Усе своє життя Девін готувався до цього. Це було в його крові. Просто доля трохи відстрочила знаменну подію, але ж не скасувала.

— Чому її називають Жовцю? — поцікавився Девін, не відриваючи погляду від колби. — Звучить якось не дуже.

— Жартома, — коротко відповів Зериф.

— Не бачу тут нічого смішного.

— Ти ж спробував Нектар, чи не так?

Девін кивнув. Його обличчя лишилося недоволенним, попри те що він згадав неймовірний смак Нектару.

— Ну ось, — сказав Зериф і зморщив ніс, — а зараз скуштуєш Жовч. Тоді і зрозумієш суть жарту. Обіцяю.

Хлопчик похапцем озирнувся, почувши за деревами чиєсь гарчання. Поруч із ним тенетами спускався павук із твердою блискучою спинкою. Девін сахнувся від нього.

— Та тварина, яку я зазву, буде мене слухатися, так? — уточнив він. — Стане робити те, що я накажу?

— Узи, створені Жовчю, відрізняються від зв'язків, що виникають завдяки Нектару, — повідомив Зериф. — Можливо, Нектар солодший на смак, але від Жовчі більше користі. Ми майже повністю можемо контролювати процес. Наприклад, тобі не доведеться перейматися тим, що зв'язок може виникнути із цим павуком, який тебе так нажахав.

Девін найжачився, його роздратовало те, що Зериф помітив його страх. Він гордовито підняв голову і промовив:

— А я і не переймаюся.

Він зиркнув на накриту клітку, що стояла поруч. Під цим покривалом знаходилася тварина, з якою йому належало возз'єднатися. Девін намагався вгадати за розмірами вольєра, хто там може бути. Клітка була великою, доходила аж до грудей. Час від часу в ній щось шкряботіло.

То давав про себе знати звір, з яким Девін проведе решту життя і який зробить його переможцем.

Зериф подав колбу хлопчиків. Його широка ехидна посмішка нагадала Девінові вицир шакала.

— Вистачить і одного ковтка.

Девін витер спітнілі долоні об сорочку. Ось воно!

Ніхто більше не буде розпитувати про його невдачу.

Ніхто і ніколи більше не сумніватиметься в його силі.

Ні, він не буде першим невдахою роду Трансвіків. Він стане його першою легендою.

З колби огидно тхнуло Жовцю. Наче горілим волоссям.

Девін згадав славний смак Нектару, схожий на вершкове масло з медом. Але водночас пе-

ред його очима постала та жахлива мить, коли все пішло не так.

Тож без зайвих роздумів хлопчик підніс колбу до губ і — ковтнув Жовч. Він переборов відчуття нудоти, що клубком підкотилося до горла, — здавалося, наче спробував на смак саму смерть і землю, у якій ця смерть була похована. Крізь морок Девін відчув, як щось оживає в ньому — щось неосяжне, потужне й темне. Його тіло заледве могло вмістити те, що зростало всередині. Тієї миті Девін не відчував жодного страху. Натомість він усвідомлював, що тепер сам може вселяти жах.

Усе ще посміхаючись, Зериф зірвав покривало з клітки.

ЗЕЛЕНА ГАВАНЬ

-**Я**МАЙЖЕ ГОТОВА, УРАЗО, — сказала Абеке, надягнувши браслет на свою тонку смугляву руку. Ці слова були адресовані самиці леопарда, яка ходила туди-сюди кімнатою. Чи то кімната була занадто маленькою для хижака, чи то звір був занадто великим для цієї кімнати, але велетенська кішка, зробивши декілька кроків у один бік, змушена була одразу повертати назад. Це, безумовно, дратувало і виводило з рівноваги.

Абеке поділяла почуття Урази.

Лише за декілька коротких тижнів їхній світ значно зменшився. Через низку подій вони вимушені були покинути рідну домівку на безкрайніх просторах Ніло і переїхати до тренувального табору, а потім до цієї невеличкої острівної фортеці під назвою «Зелена гавань». Тут розташувався головний штаб Зелених Мантій, хра-

нителів Ердасу. Фортеця вражала — це був величний кам'яний замок, що нависав над водоспадом. Ліворуч і праворуч, скільки сягало око, тягнулися його мури. Але й Абеке, й Урази більше подобався навколишній ліс.

Знадвору долинув дзвін. То били в далекій вежі. Три удари закликали до занять.

Ураза заметушилася ще дужче, видаючи дивні низькі звуки.

— Добре, ходімо! — Абеке затягнула свій браслет так, щоб він не зісковзував. Здавалося, прикраса була сплетена з дроту, але насправді нитками браслету слугували виварені волоски слонячого хвоста. Чотири вузлики на ньому символізували сонце, вогонь, воду і вітер. Сестра Соама подарувала цей браслет Абеке, коли та покидала домівку. На прощання. І на удачу.

Проте Абеке не могла впевнено віднести себе до везунчиків, особливо після від'їзду з Ніло. Так, дівчинка призвала дух Великого Звіра, і це було схоже на фарт. Але майже одразу після цього її завербували таємні спільники Пожирача, відомого ворога всього живого. І це точно не стало її щасливим квитком.

Потім Зелені Мантії погодилися прихистити її в себе, коли вона усвідомила масштабність помилки. Абеке знала, що це напевно треба

вважати удачею. Зрештою, Зелені Мантиї могли обійтися з нею і не так люб'язно, адже дівчинка прийшла з ворожого табору. Але Абеке все одно не почувалася щасливою. На початку всіх цих пригод у Абеке з'явився друг, Шейн, проте він досі залишався на боці загарбників. Виходило, що Абеке проміняла свого єдиного друга на трьох підлітків, які їй зовсім не довіряли.

Однак останнім часом для Абеке найбільшою вдачею було знайти дорогу серед безлічі вуличок велетенської фортеці Зелених Мантий, а не заблукати вкотре.

Відчинивши двері, Абеке накинула на плечі зелений плащ — символ того, що вона присягнулася захищати Ерда. Погано освітлений коридор був сповнений звуків. Десь верескливо сміялася мавпа, здалеку долинав низький чоловічий бас, надривно кричав осел. Кам'яні стіни відбивали звуки, і вони відлунювали, наче тупіт копит або чийсь кроки. Абеке ледве встигла пригнутися, коли над її головою шугонув птах-бананоколор.

Забачивши його, Ураза підстрибнула, загарчавши радісно і водночас загрозливо. Бананоколор пронизливо скрикнув. Самиця леопарда вже збиралася вдарити невдачу своїми лапица-

ми, але Абеке встигла схопити Уразу за хвіст, не дозволяючи їй підстрибнути.

Ураза завилала і різко обернулася. На мить піддавшись інстинкту, вона загрозово вишкірилася.

Абеке завмерла.

Проте хижа кішка сховала ікла, щойно побачила, хто тримає її за хвоста. Вона зиркнула на дівчинку з почуттям глибокої образи. Тим часом птах змахнув крилами й полетів геть.

— Вибач, — сказала Абеке. — Але це ж чийсь звіродух.

Напевно, Великий Звір повинен був розуміти, чому не можна їсти інших звіродухів, але в Урази іноді тваринне єство брало гору над її величчю.

— Може, нам краще зробити ось так? — запитала Абеке Уразу і випростала руку. (Усі звіродухи мали здатність переходити в пасивний стан. Якби Ураза наразі пристала на пропозицію Абеке, то стала би татуюванням на шкірі аж до початку тренувань. І це було б добре, адже татуювання не може з'їсти жодного звіродуха.)

Але Ураза заниділася взаперті. Вона довго дивилася на простягнуту руку Абеке, а потім відвернулася й рушила далі.

Абеке не стала наполягати. Вони спізнювалися. Поки Абеке квапливо йшла коридором за леопардом назирці, різні люди в Зелених Мантіях махали їй рукою і віталися з нею, звертаючись на ім'я. Абеке нітилася від того, що не може відповісти їм тим самим, адже в замку її знали всі, а вона — майже нікого. Усі чотири новачки у фортеці — Абеке, Роллан, Мейлін і Конор — були відомими. Це їм вдалося призвати Чотирьох Полеглих.

Ураза видала дивний вібруючий звук і стрибнула в круглий сходовий колодязь просто себе. Зійшовши вниз, й Абеке, й Ураза завмерли. Перед ними були два абсолютно ідентичні коридори: обидва з гіпсово-білими стінами й дерев'яними стелями. Але тільки один з них вів до кімнати для занять.

— Що скажеш, Уразо? — запитала Абеке.

Самиця обвела своїми фіолетовими очима обидва приміщення від підлоги до стелі, її довгий хвіст нервово засмикався.

Раптом Абеке подумала, що Ураза не схожа на леопарда, який обирає правильну дорогу. Швидше це був звір, який збирається...

І тут рвучко Ураза кинулася вперед. Вона із силою відштовхнулася від стіни, перетворившись на грудю м'язів під золотистою шерстю з чор-